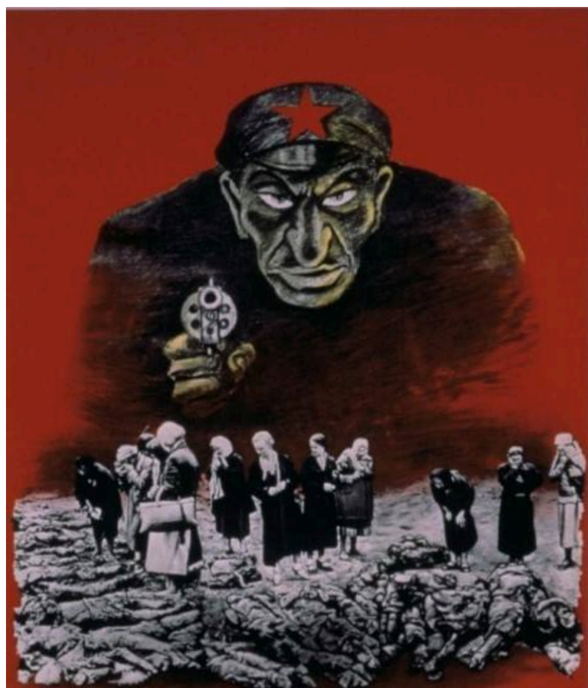

ΚΑΛΑΒΡΥΤΑ, ΤΑ ΠΡΟΗΓΗΘΕΝΤΑ

ΠΕΡΑΣΑΝ ΠΛΕΟΝ ΠΑΝΩ ΑΠΟ 75 ΕΤΗ, ΚΑΙΡΟΣ ΠΛΕΟΝ ΝΑ ΜΑΘΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ!
Του Παν. Μαρίνη

Λαμπροί οι εορτασμοί της σφαγής των Καλαβρύτων, όμως με ανηθικότητα μεγάλη και με θράσος μυρίων πιθήκων στους πανηγυρικούς και στα χρονικά όλοι παρασιωπούν τα προηγηθέντα, ΔΕΝ ομιλούν διά την κανιβαλικήν ΣΦΑΓΗΝ ΣΤΟ ΜΑΖΗ των αιχμαλώτων, γιά να μην θίξουν τους πραγματικούς ενόχους της τραγωδίας των Καλαβρύτων που είναι 1) το ΚΚΕ που απεφάσισε την ΣΦΑΓΗΝ ΣΤΟ ΜΑΖΗ, 2) το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ που την εξετέλεσε, 3) Οι Άγγλοι Αξιωματικοί σύνδεσμοι που την ενέκριναν, την επέτρεψαν και παρίσταντο στην ΣΦΑΓΗΝ ΣΤΟ ΜΑΖΗ και 4) οι κάτοικοι των Καλαβρύτων που επέτρεψαν την δολοφονίαν των έξι τραυματιών Γερμανών που ενοσηλεύοντο στο Νοσοκομείον των Καλαβρύτων και ο Καλαβρυτινός ιατρός Παυλόπουλος που τούς εδολοφόνησε!
—-
Η ΣΦΑΓΗ ΣΤΟ ΜΑΖΗ ήτο κάτι κανιβαλικόν και με κάθε μέτρον εξοργιστικόν, σκεφθείτε τί θα εγίνετο εάν αντί του Γερμανικού στρατού ήτο εκεί ο Σοβιετικός στρατός ή ο στρατός του Ντε Γκωλ, θάχαν κάψει και θάχαν ανασκολοπίση ολόκληρη την Ελλάδα, όχι μόνον την Πελοπόννησον! ΟΜΩΣ, ο Γερμανός Διοικητής διετήρησε την ψυχραιμία του, ΑΛΛΑ η δολοφονία των έξι τραυματιών εντός των ιδίων των Καλαβρύτων από τους Καλαβρυτινούς ξεχείλισε το ποτήρι!

—-
Να τα λέμε όλα και να τα τονίζουμε στα παιδιά τού σχολείου που παρακολουθούν με εορταστική ενδυμασία: «Παιδιά αυτός είναι ο τρόπος που εμείς οι Ελληνες μεταχειριζόμεθα τους αιχμαλώτους, να τον μάθετε, μάς τον δίδαξε η ένδοξή μας Εθνική Αντίσταση»!

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΩΝ ΚΑΛΑΒΡΥΤΩΝ ΤΟΥ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1943, Η ΣΦΑΓΗ ΣΤΟ ΜΑΖΙ ΚΑΙ Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ

Είπαμε ότι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ προέβαινε εις διαφόρους πράξεις με σκοπόν να προκαλή την οργήν των Γερμανών! Ιδού, διά παράδειγμα, τα γεγονότα των Καλαβρύτων του Οκτωβρίου 1943.
Τα διατρέξαντα (Σφαγή των Καλαβρύτων – Βικιπαίδεια): Η ανταρτική δραστηριότητα του ΕΛΑΣ στην περιοχή των Καλαβρύτων απειλούσε τη σιδηροδρομική και οδική επικοινωνία της Πάτρας με την Κόρινθο και την Τρίπολη. Ως επιχείρηση αναγνώρισης διετάχθη ένα απόσπασμα από το 5/749 Jager Regiment με επικεφαλής τον λοχαγό Χανς Σόμπερ, αποτελούμενο από 97 άνδρες, να διερευνήσει την κατάσταση στην περιοχή γύρω από τα Καλάβρυτα. Η επιχείρηση του λόχου Σόμπερ θα διαρκούσε 2 ημέρες, κατά το Σαββατοκύριακο της 16ης-17ης Οκτωβρίου 1943. Ωστόσο το κεντρικό αρχηγείο Πελοποννήσου του ΕΛΑΣ ήξερε ήδη από κατασκόπους του, για την αναγνωριστική επιχείρηση των Γερμανών. Έτσι έδωσε εντολή σε σώμα 200 ανταρτών να περιμένει τους Γερμανούς στην Κερπινή. Την 16ην Οκτωβρίου, οι Γερμανοί βάδιζαν αμέριμνοι, μετά από κοπιαστική πορεία όλη την ημέρα, στο μονοπάτι από τους Ρωγούς προς την Κερπινή, με σκοπό να κατασκηνώσουν το βράδυ στο χωριό. Στις 16:45, δέχτηκαν αιφνιδιαστικά επίθεση από όλες τις πλευρές και κατέφυγαν σε ένα ύψωμα όπου παρέμειναν όλο το βράδυ, αποκρούοντας διαδοχικές επιθέσεις των ανταρτών. Εν τω μεταξύ οι αντάρτες είχαν ενισχυθεί και από πλέον 200 άνδρες του εφεδρικού ΕΛΑΣ καθώς και αγρότες από τα γύρω χωριά. Ευρισκόμενος σε δεινή θέση και μη μπορώντας λόγω έλλειψης ασυρμάτου να επικοινωνήσει με το αρχηγείο του, ο Σόμπερ αποφάσισε να επιχειρήσει διάσπαση του κλοιού το ξημέρωμα, με σκοπό να φτάσει στο Αίγιο. Η προσπάθειά του τελικά απέτυχε με αποτέλεσμα ολόκληρο το απόσπασμά του να αιχμαλωτιστεί, εκτός από 10 στρατιώτες που κατάφεραν να διαφύγουν σε κοντινή χαράδρα. Σχετικώς με την αιχμαλωσίαν των Γερμανών, γράφει ο Κώστας Θ. Καραλής, «Η ιστορία των γεγονότων της Πελοποννήσου, 1943-1949», τόμος 1ος, σελ. 187):

Ο Γερμανός Διοικητής, ανησυχών διά την τύχην των συλληφθέντων αιχμαλώτων Γερμανών στρατιωτών, εκάλεσε πάραυτα τον Επίσκοπον Αιγιαλείας και Καλαβρύτων Θεόκλητον Παναγιωτόπουλον και ηξίωσεν από αυτόν όπως επικοινωνήση με την ηγεσίαν των ανταρτών και συστήσει εις αυτούς ν' απολύσουν αμέσως τους Γερμανούς αιχμαλώτους.

Ούτος δε, ως αντάλλαγμα, θα διηυκόλυνε τον επισιτισμόν της Αιγιαλείας και Καλαβρύτων, οι κάτοικοι των οποίων εμαστίζοντο κατά την εποχήν εκείνην εκ της πείνης και των λοιπών στερήσεων, ετόνισε δε εις έντονον ύφος προς τον Επίσκοπον ότι, αν δεν απολυθούν οι Γερμανοί στρατιώται, θα ενεργηθούν σκληρά κατά του πληθυσμού αντίποινα. Έδωσε δε να εννοήση ο Επίσκοπος ότι και αυτό το Αίγιον διέτρεχε κίνδυνον άμεσον βομβαρδισμού, ότι θα καταστραφούν και θα πυρποληθούν πολλαί οικίαι και θα συλληφθούν πολλοί εκ των κατοίκων ως όμηροι.

Μετά το τελεσίγραφον αυτό ο Μητροπολίτης Θεόκλητος, αντιληφθείς την τραγικότητα των στιγμών και αναμετρήσας τας μεγάλας του ευθύνας και τας συνεπείας μιάς κακής διαχειρίσεως των πραγμάτων, εκάλεσεν αμέσως εις συμβούλιον όλους τους προκρίτους του Αιγίου, εις τους οποίους ανεκοίνωσε λεπτομερώς τα διατρέξαντα και τας ωμάς απειλάς του Γερμανού διοικητού, όλοι δε οι συσκεφθέντες αντελήφθησαν την σοβαρότητα των στιγμών και πάντες απεφάσισαν να καταρτίσουν μίαν επιτροπήν εξ ευϋπολήπτων προσώπων, την οποίαν να στείλουν στα βουνά προς συνάντησιν των αρχηγών των ανταρτών, διά να τους εκθέσουν τας τρομεράς συνεπείας τας οποίας θα είχε διά τον πληθυσμόν της περιοχής η μη απόλυσις των αιχμαλωτισθέντων Γερμανών στρατιωτικών.

Πράγματι κατηρτίσθη εν τάχει η επιτροπή, ήτις ανεχώρησε διά τα βουνά και επεκοινώνησεν αμέσως με τους ηγέτας των ανταρτών. Η επιτροπή ανεκοίνωσε το τελεσίγραφον του Γερμανού διοικητού και καθικέτευσε τούτους ν' απολύσουν τους αιχμαλώτους διά ν' αποσοβηθούν τα Γερμανικά αντίποινα εις βάρος του αθώου πληθυσμού. Οι αρχηγοί των

ανταρτών, αφού ήκουσαν τας παρακλήσεις της επιτροπής, δεν ηθέλησαν ν' αντιληφθούν την σοβαρότητα της καταστάσεως και επέδειξαν αδιαλλαξίαν, τονίσαντες προς την επιτροπήν ότι η απόλυσις των αιχμαλώτων δεν εξαρτάται από αυτούς.
– Εμείς, είπον οι αντάρτες, και τα σώματά μας αποτελούν μέρος της Στρατιάς της Μέσης Ανατολής και διά ν' απελευθερώσουμε τους αιχμαλώτους, δεν δυνάμεθα άνευ διαταγής του Γενικού Συμμαχικού Στρατηγείου της Μέσης Ανατολής, δεχόμεθα όμως να τους ανταλλάξουμε με ισαρίθμους Έλληνας κρατουμένους υπό των Γερμανών.

Η επιτροπή διεβίβασε την απάντησιν αυτήν του Αρχηγείου των ανταρτών στον Γερμανό διοικητή, όστις απήντησεν αμέσως προς αυτούς: – Ημείς ούτε αιχμαλώτους έχουμε στα χέρια μας, ούτε ομήρους κρατούμε στας φυλακάς. Μόνον κομμουνιστάς κρατούμε. Εάν θέλουν οι αντάρτες ν' ανταλλάξουμε με αυτούς τους στρατιώτας μας δεχόμεθα ευχαρίστως.
Η επιτροπή διεβίβασε την απάντησιν αυτήν του Γερμανού διοικητού, η οποία προφανώς δυσηρέστησε τους αντάρτας, διότι εν τῇ ουσίᾳ δεν ενδιεφέροντο ούτε διά την απελευθέρωσιν ισαρίθμων Ελλήνων, ούτε κομμουνιστών, αλλ' ενδιεφέροντο να πραγματοποιηθούν τ' απειληθέντα Γερμανικά αντίποινα εις βάρος του πληθυσμού, διά να δημιουργηθή ούτω σάλος και μεγαλυτέρα εξαθλίωσις.
Ο Μητροπολίτης Θεόκλητος κατώρθωσε να παρατείνη τας διαπραγματεύσεις μεταξύ Γερμανού διοικητού και ανταρτών επί αρκετάς ημέρας και κατέβαλεν υπερανθρώπους προσπαθείας να πείση τους αντάρτας ν' απολύσουν τους Γερμανούς στρατιώτας. Δυστυχώς όμως αι προσπάθειαι αυτού και άλλων σοβαρών προσώπων δεν απέδωσαν τ' αναμενόμενα αποτελέσματα. Διέταξε τρείς γερμανικάς φάλαγγας να βαδίσουν κατά των Καλαβρύτων και της περιοχής των [...] Το Αρχηγείον των ανταρτών, παρηκολούθει αγρύπνως τας κινήσεις της Γερμανικής φάλαγγος. Διέταξε την συνεχή μετακίνησιν των Γερμανών αιχμαλώτων και την τοποθέτησιν αυτών εις απόκρυφα και δύσβατα μέρη του χελμού, με προφανή σκοπόν να τους φονεύσουν. Πράγματι πλησίον του χωρίου Μάζι, που είναι κτισμένο πάνω από τον Χελμό, εκεί που κείται το βαθύτερο βάραθρο, τους εφόνευσαν και τους απεγύμνωσαν και κατόπιν έναν-έναν τους πέταξαν στο βάραθρο. [Τούτο συνέβη την 5ην απογευματινήν της 7ης Δεκεμβρίου 1943]

[Ως γράφει ο Δημ. Κανελλόπουλος: Η Διαταγή του ΕΛΑΣ Πελοποννήσου της εκτέλεσης των αιχμαλώτων υπαγορεύτηκε από τον Άγγλο σύνδεσμο της SOE 133 Antony Antrious (Αντώνη), επί παρουσία των Μίχου – Αλέξανδρου [Κασσάνδρα] – Αχιλλέα [Μπλάνα], οι οποίοι και την υπέγραψαν στις 4/12/1943, στο σπίτι της εξαδέλφης του Μίλτου Μπαλαλά, όπου ενοσηλεύετο ο Μίχος, που είχε προσβληθεί από γρίπη. Σημειώνεται, ότι το Γραφείο Πελοποννήσου του Κ.Κ.Ε. αποφάσιζε την εκτέλεση των Γερμανών αιχμαλώτων στην Πουρναριά στις 25/11/1943. Τις απογευματινές ώρες της 06.12.1943 ο Συνταγματάρχης του ΕΛΑΣ Σέρβος, έδωσε την εντολή στο λοχαγό του 6ου Συντάγματος ΕΛΑΣ Κορινθίας Ανδρέα Τρακαδά να παραλάβει τους 81 γερμανούς αιχμαλώτους, να τους οδηγήσει στου Μαγείρου (όνομα του βαράθρου) και να τους εκτελέσει. Ο Τρακαδάς αρνήθηκε να εκτελέσει τη διαταγή Σέρβου, λέγοντας ότι "είμαι στρατιωτικός, δε δολοφονώ αιχμαλώτους, εφόσον δεν υπάρχει δικαστική απόφαση εκτέλεσης". Τελικά οι αιχμάλωτοι οδηγήθηκαν στο Μάζι [την Τρίτην 7ης Δεκεμβρίου 1943] από ομάδα τοπικών ανταρτών, όπου τους παρέλαβε η ομάδα του 11ου Συντάγματος Αρκαδίας, με Διοικητή τον Λοχαγό Χρήστο Στασινόπουλο, η οποία με την συγκατάθεση και την παρουσία των Άγγλων συνδέσμων της SOE 133 τους δολοφόνησε την 5η απογευματινή. Όλα αυτά από την μαρτυρίαν του Πότη Ματζουράνη] [Οι Γερμανοί φθάνουν στα Καλάβρυτα

την πρωΐαν της 9ης Δεκεμβρίου] και την επομένην ανησυχούντες διά την τύχην των Γερμανών αιχμαλώτων, τράβηξαν προς τα χωριά Βυσωκά, Σουδενά, Μάζι και Σούφαρδο. Όπου περνούσε η φάλαγξ έκανε εξονυχιστικάς ανακρίσεις διά να εξακριβώση εις ποίον σημείον της περιοχής κρατούνται οι Γερμανοί στρατιώται. Αι τελευταίαι πληροφορίαι που τους εδόθησαν ήσαν ότι οι αιχμάλωτοι μετεκινήθησαν προσφάτως προς τον Χελμόν και ότι ευρίσκοντο πλησίον του χωρίου Μάζι. Τότε οι Γερμανοί κατηυθύνθησαν προς την κωμόπολιν Μαζέϊκα και επληροφορήθησαν ότι οι αιχμάλωτοι δεν είναι πλέον εν ζωῇ και ότι εφονεύθησαν ριφθέντες εις το βάραθρον του Χελμού.

Η φάλαγξ ανέβηκε στον Χελμόν, έφθασε πλησίον του βαράθρου και μετά μυρίων κόπων και προφυλάξεων κατήλθεν εις τον πυθμένα του βαράθρου, όπου αντίκρυσε το φρικιαστικό θέαμα των φονευθέντων αιχμαλώτων· οι Γερμανοί ευρίσκοντο πολτοποιημένοι και παραμορφωμένοι. Το θέαμα των οικτρώς παραμορφωμένων Γερμανών στρατιωτών εξηγρίωσεν, ως ήτο επόμενον, ολόκληρον την Γερμανικήν φάλαγγα. Όλοι, από τον διοικητήν μέχρι τον τελευταίον στρατιώτην, επόθουν εκδίκησιν. [...]

Οι εντός των Καλαβρύτων ευρισκόμενοι εαμίται, έχοντες ασφαλώς λάβει εντολήν από την ηγεσίαν, προέβησαν εις την εκτέλεσιν των εντός της κωμοπόλεως ευρισκομένων τριών τραυματιών Γερμανών στρατιωτών, όπου ενοσηλεύοντο επί αρκετάς ημέρας. Η εκτέλεσις των τριών αυτών στρατιωτών επέπρωτο να γίνη αφορμή της μεγάλης τραγωδίας των Καλαβρύτων. Οι Καλαβρυτινοί περιέθαλψαν και περιποιήθησαν από την πρώτην στιγμήν, που ήλθον εις τα Καλάβρυτα, τους Γερμανούς τραυματίας, αλλά ο κομμουνιστής ιατρός Παυλόπουλος, σημαίνον στέλεχος του ΕΑΜ, διαταχθείς προφανώς διέπραξε ετέραν ασύνετον πράξιν.

Ούτος, παρά τας αντιδράσεις των συμπατριωτών του, έσυρεν έξω από το σπίτι, ένθα ενοσηλεύοντο οι Γερμανοί στρατιώται και τους εφόνευσε ιδιαιτέρως εις μικράν από των Καλαβρύτων απόστασιν και μετά τους έρριψεν εις παρακείμενον λάκκον. [Οι Καλαβρυτινοί ανέσυραν τα πτώματα και τα έθαψαν αξιοπρεπώς] Όταν οι γερμανοί επιστρέφοντες μπήκαν στα Καλάβρυτα, οι Καλαβρυτινοί τούς είπαν όλην την αλήθειαν [...] Ο Γερμανός επικεφαλής της φάλαγγος, ακούσας και το δεύτερον αυτό εις βάρος των στρατιωτών του έγκλημα, έγινε έξω φρενών και διελογίζετο μέσα στο αναστατωμένο μυαλό του τον άμεσο και σκληρό τρόπο της εκδικήσεως.

[Ούτως εφθάσαμε εις την 13ην Δεκεμβρίου 1943. Αναφέρομε μόνον ένα ενσταντανέ από την τραγικήν ημέραν εκείνην] Κύτταξαν όλοι τους [οι συγκεντρωμένοι άρρενες Καλαβρυτινοί] με αγωνία, όσο περνούσε η ώρα, τους γύρω λόφους, περίμεναν βοήθεια, περίμεναν να φανούν οι αντάρτες, κανένας όμως δεν εφαίνετο, οι μελλοθάνατοι ήλπιζον πως οι αντάρτες θα έκαναν κάποιον αντιπερισπασμόν, πού όμως τέτοιο πράγμα.

– Πού είναι ο Μίχος, ο Σφακιανός και ο Κασσάνδρας; ψιθύριζαν μεταξύ των. Γιατί να μάς πάρουν στο λαιμό τους; Γιατί να ρίξουν τους Γερμανούς στο Βάραθρο του Χελμού; Ποιό σκοπό εξυπηρετούν μ' αυτά που έπραξαν;

Σημείωσις:

1) Ο Δημήτριος Μίχος ή Μίχας (1890-1963), σμήναρχος της Πολεμικής Αεροπορίας εν αποστρατία, ως Γενικός Αρχηγός του ΕΛΑΣ Πελοποννήσου είναι ο καθ' ύλην αρμόδιος δι' όλες τις πράξεις του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στην Πελοπόννησον. Ούτως ή άλλως, ως προανεφέρθη, την Διαταγή του ΕΛΑΣ Πελοποννήσου της εκτέλεσης των αιχμαλώτων την υπέγραψε πρώτος στις 4/12/1943 ο Δ. Μίχος! Δικαιοσύνη δεν απεδόθη, ο Δ. Μίχος μετά μίαν δίκην παρωδίαν, διά διάφορα κακουργήματα αλλ' όχι διά την Σφαγήν στο Μάζι, εξέτισε ποινήν 7 ετών. Ο ίδιος, αμετανόητος, αντιλαμβανόμενος όμως το μέγεθος του κακουργήματος το οποίον διέπραξε, σε συνέντευξή του στην εφημερίδα ΑΥΓΗ (1960) επαναλαμβάνει την ανήθικη και αισχρή θέση που υπεστήριξε μετά την Τραγωδία των Καλαβρύτων το επίσημον ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ότι «πρώτα οι Γερμανοί κατάστρεψαν τα Καλάβρυτα και τα γύρω χωριά και συνοικισμούς και ύστερα ο ΕΛΑΣ εκτέλεσε τους Γερμανούς αιχμαλώτους στις 15.12.1943]. Ως παρατηρεί ο Δημ. Κανελλόπουλος: «Ο ισχυρισμός αυτός του Μίχου παίρνει διαστάσεις ιλαρότητας, όταν ο ίδιος μαζί με τον Αλέξανδρο [Κασσάνδρα] και Αχιλλέα [Μπλάνα] υπόγραψαν στις 04.12.1943
για την εκτέλεση των Γερμανών αιχμαλώτων.»

Σχόλιον: Δημήτριε Μίχο όποιος αυτοβούλως βγαίνει "να πολεμήση γιά την λευτεριά", να έχη και θάρρος, να αναλαμβάνη τις συνέπειες των πράξεών του! Πιστεύεις ότι με το ψέμμα θα αναπαυθή η συνείδησίς σου ή η ψυχή σου; Ειπέ την αλήθεια: "Γιά τον υπέρτερο σκοπό,

να μπή η Ελλάς στο Σιδηρούν Παραπέτασμα, άξιζε η θυσία των Καλαβρυτινών!”
Δυστυχώς, η αχρειότης χαρακτηρίζει άπαντας τους ΕΑΜίτας, οι οποίοι δεν έχουν το θάρρος να αναλάβουν την ευθύνην των πράξεών τους π.χ. ο Δημ.
Κανελλόπουλος αναφέρει: «Ο ιστορικός Περικλής Ροδάκης κατέβαλε μια ανεξήγητη προσπάθεια συσκότισης του θέματος, δίδοντας στα κείμενά του διάφορες ημερομηνίες εκτέλεσης των γερμανών αιχμαλώτων όπως 15.12.1943, 12.12.1943, 08.12.1943 (εφημερίδα ΑΥΓΗ 1960, ΑΖΑΝΙΑΔΑ 1970, βιβλίο
ΚΑΛΑΒΡΥΤΑ 1943 κ.λπ.). Χαρακτηριστικό είναι ότι ο Γραμματέας του ΕΑΜ Αχαΐας Ηλίας Παπαστεριόπουλος, συγγραφέας του επτάτομου βιβλίου του, Ο ΜΩΡΗΑΣ ΣΤΑ ΟΠΛΑ, αναφέρει ότι η εκτέλεση, των γερμανών αιχμαλώτων της μάχης Ρωγών-Κερπινής, έγινε στις 17.12.1943, στηριζόμενη στη δήθεν ανακοίνωση της Γερμανικής Στρατιωτικής Διοίκησης Πελοποννήσου (Ιανουάριος 1944), που δημοσιεύτηκε στην τοπική εφημερίδα, ΣΗΜΑΙΑ Καλαμάτας. Σχετική έρευνα στα αρχεία της ΣΗΜΑΙΑΣ απέδειξε ότι η γερμανική ανακοίνωση αναφέρει σαν ημερομηνία εκτέλεσης των αιχμαλώτων την Τρίτη 07 Δεκεμβρίου 1943 και όχι τη 17.12.1943, δηλαδή, το 07 έγινε 17. Σε παρατήρηση του Ιστορικού Ερευνητή Δημήτρη Κανελλόπουλου, για το λανθασμένο του ισχυρισμού από τον Παπαστεριόπουλο (1978), ο συγγραφέας (Δικηγόρος) μάς συνέστησε ότι για
εθνικούς λόγους να υιοθετήσουμε ως ημερομηνία εκτέλεσης τη 17.12.1943 και στα δικά μου άρθρα και έρευνες».

2) Ο Γεώργιος Αρετάκης (Καπετάν Σφακιανός, 1900-1949), λοχαγός του Ελληνικού Στρατού, ήτο ο επικεφαλής της επιχειρήσεως εναντίον της Ομάδος Σόμπερ και αυτός συνέλαβε τους Γερμανούς αιχμαλώτους. Μετά τη συμφωνίαν της

Βάρκιζας, αρνείται να παραδώσει τον οπλισμόν του και καταφεύγει στους ορεινούς όγκους της Πελοποννήσου. Ανέπτυξε σημαντικήν δράσιν κατά τον Συμμοριτοπόλεμον και εφονεύθη τελικώς εις σύγκρουσιν στην Μάνη τον Απρίλιον του 1949.
Ο Κώστας Καραλής (αν, σελ. 127) τον περιγράφει ως εξής: Γύριζε στα χωριά της Αχαΐας και παρώτρυνε τους χωρικούς να ενταχθούν στο ΕΑΜ. ...ούτε σκέφθηκε ποτέ τί ήτο και ποίους σκοπούς επεδίωκε το ΕΑΜ και ο ΕΛΑΣ, δεν ήταν σε θέσι να κρίνη τέτοια πράγματα, αλλά και ούτε έδιδε σημασία, ούτε και τον ενδιέφεραν. Ο Σφακιανός ένα μόνο πράγμα έβλεπε μπροστά του, το βουνό, το αρματωλίκι, μάχες, αίματα, σαλαχί και αντάρα. Γι' αυτά ζούσε και γι' αυτά πέθανε... δεν είχε αντίληψι καμμιά της πραγματικότητος, ένα μόνο πίστευε πώς όλοι οι Έλληνες είναι υποχρεωμένοι να ενταχθούν στο αντάρτικο να πάρουν τα όπλα διά να κτυπήσουν τους Γερμανούς.

Όποιος δεν το έκανε αυτό ο Σφακιανός τον θεωρούσε προδότη, τον έλεγε αντιδραστικόν. Την λέξιν αντιδραστικός την έλεγεν επιπόλαια, δεν εγνώριζε την έννοιάν της και δεν έδωσε ποτέ την έννοιαν στην λέξιν αυτήν, εκείνην που έδιδον οι κομμουνισταί... [...] Είχε κι αυτή την λόξα να βγάζη λόγους διαρκώς και να νουθετή τις μάζες. Στους λόγους του ανέφερε πρώτα απ' όλα την δράσι του και τα κατορθώματά του, έλεγε γιά τις νίκες του και τις παρουσίαζε σαν κοσμοϊστορικά γεγονότα, νίκες που ωχριούν μπροστά σε αυτές μεγάλες νίκες Ναπολεόντιες. [...] Ήταν κοντός, λίγο σκυφτός, μελαχροινός, μουστακαλής, είχε το ύφος του τρομερού πολεμιστού, είχε στο στήθος του περασμένες χιαστί λουρίδες με φυσίγγια, ιμάντες, αλυσσίδες, πέτσινες μπαλάσκες, διόπτρες και κουμπούρια, στην μέση του προβάλανε η μία κοντά στην άλλή δύο χατζάρες πολυκέντητες, ασημοκαπνισμένες και ένα κουτί τετράγωνο νικελοασημένιο, ήταν ταμπακόκουτο, που το χρησιμοποιούσε διά να βάζη τις σφαίρες, στο πλάϊ του κρεμόταν μιά σκουριασμένη σπάθα, κυρτή, παληά, παμπάλαια, από το άλλο πλευρό του κρεμόταν άλλη λιγάκι πιό μικρότερη, η πρώτη ήταν η Μαριώ και η άλλη η Ελενιώ, έτσι τίς αποκαλούσε μόνος του. Η όλη του εμφάνισι έδιδε την εντύπωσι φιγούρας αρβανίτη από τον "Καραγκιόζη μπερντέ", σωστός Ντερβέναγας. Ήταν πάντοτε άσκεφτος και ασυλλόγιστος, ζητούσε πάντοτε περιπέτειες, παλληκαριές, τίτλους και αξιώματα...

3) Ο Αλέξανδρος (ψευδώνυμον) Κασσάνδρας το πραγματικόν επώνυμον, συνταγματάρχης του Ελληνικού Στρατού, ήτο στρατιωτικός διοικητής της 3ης Μεραρχίας ΕΛΑΣ Πελοποννήσου.
4) Ο Αχιλλέας Μπλάνας (1910-2008) είναι ο γνωστός Κομμουνιστής, ο Αχιλλέας Μπλάνας, τότε Γραμματέας του ΚΚΕ Πελοποννήσου. Υπήρξε υπεύθυνος της θανατώσεως και της δυστυχίας πολλών όμως αυτός κατεδικάσθη εις ισόβια δεσμά που μετετράπησαν εις 16ετή ειρκτή όμως απολύεται το 1952 με τα «μέτρα Πλαστήρα». Ο Κώστας Καραλής (αν, σελ. 80) τον περιγράφει ως εξής: Ο Μπλάνας ήτο στέλεχος κομματικό, στενά προσηλωμένο στο

κόμμα, πιστός και αφοσιωμένος εις αυτό και στον εκπρόσωπό του στην Αθήνα Γ. Σιάντο. Φανατικός και τυφλός μπροστά στην γραμμή, χωρίς αντιρρήσεις και ενδοιασμούς, σκληρός και αποφασιστικός.
—–

Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ

Διά την Σφαγή στο Μάζι, που δεν ήτο κάτι ούτε απλό, ούτε σύνηθες, επρόκειτο δι' ογδόντα άτομα, εγένετο δε διεθνώς γνωστή και προεκάλεσε την έντονον αντίδρασιν του Βερολίνου, με συνέπειες ευρύτερες διά την Ελλάδα από τα αντίποινα των Καλαβρύτων, οπωσδήποτε συνυπεύθυνοι είναι οι Άγγλοι· ως γράφει ο ιστορικός Ιωάννης Κανελλόπουλος («7 Δεκεμβρίου 1943 – Η εκτέλεση των Γερμανών αιχμαλώτων», www.kalavrytanews.com: «Λέγεται μετ' επιτάσεως ότι την εντολήν εκτέλεσης έδωσε η Αγγλική αποστολή.»

Στρατηγείον Πελοποννήσου της «Εθνικής Αντίστασης» το οποίον εσχεδίαζε, εξέδιδε διαταγές και επέβλεπε, με έδραν την Μεσσηνίαν ήτο η Αγγλική Αποστολή της Special Operations Executive, SOE-133,η οποία περιελάμβανε και την Med East Force 133. Επικεφαλής ήσαν ο συνταγματάρχης John Mellor Stevens, ο αντισυνταγματάρχης Robert

Peter McMullen και οι ταγματάρχες Dukan Lorne Campbell, Antony Andrews, W.F. Red και J.T. Harrington. Επειδή η Πελοπόννησος εθεωρείτο δύσκολη περιοχή απετέλει ανεξάρτητον διοίκησιν υπό τον Stevens. Στην περιοχήν των Καλαβρύτων υπήρχε εγκατεστημένον μονίμως αγγλικόν κλιμάκιον κατά την περίοδον Ιουνίου 1943-Φεβρουαρίου 1944.

Συγκεκριμένως δε: 1) Οι Άγγλοι εσχεδίασαν την επιχείρησιν κατά της Ομάδος Σόμπερ επί της διαδρομής Καλάβρυτα – Ρωγοί – Κερπινή. 2) Υπήρξε έντονος παρασκηνιακή δράσις των Άγγλων από 25 Οκτ. έως 29 Νοεμ. 1943 η οποία επέφερε το ναυάγιον των διαπραγματεύσεων με όλα τα επακόλουθα. 3) Οι Άγγλοι υπέδειξαν την 4ην Δεκ. 1943 στο επιτελείον της 3ης Μεραρχίας ΕΛΑΣ Πελοποννήσου "…να εκτελεσθούν οι Γερμανοί αιχμάλωτοι" και επέβαλον την έκδοσιν σχετικής διαταγής διά τον σκοπόν αυτόν, την οποίαν μάλιστα και υπηγόρευσαν (Ομολογία του Επιτελάρχη του ΕΛΑΣ Πότη Ματζουράνη, ο οποίος και διεκπεραίωσε την σχετική εντολή υπό την εποπτείαν του Antony Andrews. 4) Οι Άγγλοι καθωδήγησαν και επέβλεψαν την δολοφονίαν των αιχμαλώτων την 7ην Δεκ. 1943 στον Χελμό στην θέσιν Μάζι, καθώς «οι αιχμάλωτοι εκτελέσθησαν με την παρουσίαν Άγγλων αξιωματικών» όπως ρητώς αναφέρει εγγράφως στην μαρτυρίαν του ο διασωθείς από την δολοφονίαν αιχμάλωτος, ο Αλσατός Roger Walter.